

mel. kolędy polskiej

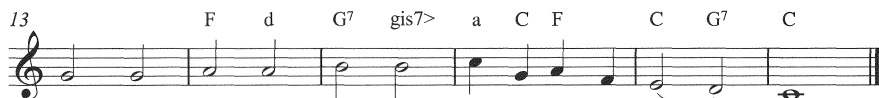
1. Gdy się Chrys-tus ro - dzi i na świat przy-cho - dzi,
2. Mó - wią do pa - ste - rzy, któ - rzy trzód swych strze - gli,
3. O nie - bie - skie du - chy i po - sło - wie nie - ba!
4. Idź - cież do Be - tle - jem, Dzie - cię tam zro - dzo - ne,
5. A gdy pas - tusz - ko - wie wszy - tko zro - zu - mie - li,

1. ciem - na noc w jas - no - ściach pro - mie - ni - stych bro - dzi.
2. a - by do Be - tle - jem czym prę - dzej po - bie - gli,
3. Po - wiedz - cie wy - raż - niej, co nam czy - nić trze - ba,
4. w pie - lusz - ki po - wi - te, w żło - bie po - ło - żo - ne.
5. za - raz do Be - tle - jem śpiesz - nie po - bie - że - li

1. A - nio - ło - wie się ra - du - ją, pod nie - bio - sy wy - śpie - wu - ją;
2. bo się na - ro - dził Zba - wi - ciel, wsze - go świa - ta Od - ku - pi - ciel.
3. bo my - nic nie poj - mu - je - my, led - wo od stra - chu ży - je - my.
4. Od - daj - cież Mu po - kłon bos - ki, On o - sło - dzi wa - sze tros - ki.
5. i zu - peł - nie tak za - sta - li, jak a - nie - li o - gła - sza - li.

- 1-5. Chwa - ła, chwa - ła, chwa - ła w wy-so-ko-ściach Pa - nu!

6. Gdy na miejsce przyszli pełni zadziwienia,
iż się Bóg tak zniżył do swego stworzenia,
padli przed Nim na kolana i uczcili swego Pana.
Chwała, chwała, chwała w wysokościach Panu!

7. Wreszcie, gdy już Jemu pokłon, cześć oddali,
z wielką wesołością do swych trzód wracali.
Z łaski stali się godnymi widzieć Boga na tej ziemi.
Chwała, chwała, chwała w wysokościach Panu!